

Hayatın Sadık Köpeği

Kimse ne kadar kıymetsiz olduğunu fark edecek kadar yalnız bırakılmamalı. Bu kıymetsizlik, diğerlerinin biçeceği türden bir kıymete sahip olmamak değil. Genel bir kıymetsizlik. Tüm evrende olandan. Sagan'ın dediğinden. Hele “büyük adam olacaksın” nidalarıyla büyümüş insanlar asla yalnız kalmamalı. Çünkü beyin düşünmek ister. Beyin sorgulayacaktır. Soru sorulacaktır ve cevap korkunçtur.

“Niçin diğer açıdan bakmıyorsun? Sen ne kadar değersizsen, herkes o kadar değersiz.”

Hiç de bile. Benden değerliler ve değersizler var. Belki uzaktan bakıldığında, evren ölçeğinde, hiç önemi yok. Yine de bağıyorum sana: Hiç de bile! Onlar daha kıymetliler işte. Diğerleri. Bir şekilde başarıyorlar, başardılar. Kimisi tedavülden kalktı gerçi. Artık onları görmek kimseye mutluluk vermiyor. Öte yandan, ben hiç tedavüle girmedim bile. Bu odanın içinde, büyümeye çalışıyorum.

“İnsan, hükmettiği yer kadar büyür ancak.”

Boş konuşuyorsun. Hep boş konuştun. Hiç yüzüne söyleyemedim. Madem artık ölüsün, deyivereceğim işte: Boş konuşuyorsun.

Her duruma özel müzik bulacağıma dair taahhüt vermiştim kendime. Telefonu diğer kanepenin üzerinde bırakmışım. Yerimden kalkamayacak kadar dargınım. Yalnızlık kalabalık ediyor içimde. Üşeniyorum her mesafeye. Üşendiğimden de değil, beceremiyorum doğrulmayı. Boğazımdan tutup yerime mıhlıyor beni sıkıntıları.

Sen bir şeyler söyle madem baba. İyi madem. Söyleme. Ben kendi kendimi eğlerim.

İşte böylece mırıldanmaya başladı Sadık, kanepenin üzerine yayılmış. Elleri göbeğinin üzerinde. Umutsuz. Hep böyleydi. Biraz kaygısız izlenimi veriyordu bu hali duruşuna. Özellikle yanında birileri olduğunda. Zira o zaman gülmesi gerektiğini sanırdı. Ablak gülüşü kaygısızlıktan değil, artık başka mimik yaratmaya mecali kalmadığından.

Kazım'ı mı çağırırsam? Gelir mi ki? Pek sevmem onu gerçi. Rus edebiyatçısı dallama. Kitapları okumuş olsa bari. Alır eline şimdi bir tane. Hatta yanında taşıyordur mutlaka. Başlar okşamaya. Dershaneci abilerin bıyığına benzer bıyığını da kıvrır gözlerine dek.

“Yahu Sadık, bu kitaplar...” Gülümser burada kesin. Gözlerini kısıp, kitabı izler “bunlar olmasa ne yapardım bilmiyorum. Kendime köşe yaptım biliyor musun? Yastık aldım birkaç tane, attım çalışma odamın köşesine. Hanım da geliyor arada. Alıyoruz kitabımızı, oturup okuyoruz. Yanında da sıcacık çayımız. Böyle bazen kek de yapıyor Neriman. Doyulmuyor. Resmen başka dünyalara gidiyorum. Etrafımdaki her şey siliniyor. Bir bakıyorum Raskolnikov'um, bir bakıyorum Jean Valjean'ım.”

Hiç Offred olmuyorsun Kazım? Büründüğün karakterler de işte kafan kadar. Alıntı yapacak kadar kültürlü de değilsin üstelik. Hiç rol yapma. Al eline Tolstoy'un gizlenen kitabını. Burnundan gülerek oku.

Derya'yı mı çağırırsam? Mutlaka işi vardır onun da, herkesin nasıl varsa. Hep bana mı denk geliyor işleri? Yoksa beni görmek istemediklerini kabul mü edeyim? Gerçi Derya'yı ne yapacağım? Ne kadar gürültülü gülerse o kadar mutlu olacağını sanıyor. Benden hallice onun da durumu. Ayrıca o çirkin. Ben de yakışıklı değilim ya hani. Beni de görsen ikinciye dönüp bakmazsın. Ama onu bir kez görsen, gördüğüne pişman olursun. Neyse. Derya'nın durumunun vahimliği bu değil. Bundan ibaret değil diyelim.

En yakın dostu bile verdiği sözü tepip, yalnız bırakabiliyor onu. Farkında bunun. Evinde yalnız kaldığında çok düşünüyordur üzerine eminim. Okuduğu kitaplardan altını çizdiği yerleri hikâyesinde paylaşıp sorguluyordur halini.

Niçin böyle oldu Derya? Kimsenin beğenmediği ama kendini kanıtlama derdinde olmayan diğerlerine de benzeyebilirdin. Hepiniz diğerlerinizin sonuçta. Benzeyin birbirinize. Güzel cümleler kur ya da. Benim yaptığımı yap.

“Yeterince kitap okuyan bir aptal, aptallığını, kitapları yazan aptalların şaşalı cümleleriyle gizleyebilir.”

Baba? Bazen doğru konuşuyorsun, hakkını vereyim.

Tüm bu tiplerin dışında, çağırmak istediğim başkası var. Her zaman başkalarının çağrısına ses veren bir başkası. Onu diğerlerinin arasına koymak istemedim. O da girmeyi reddetti. Sonra korkup, diğerlerinin arasına koymak için didindim. Olmadı. Artık “Ben”, “Diğerleri” ve “Başkası” var. “O” diye sınıflandırmamalı. “O” “Ben”e “Başka”sından daha yakın. İsteddiği yerde kalsın.

Tavanı izliyordu. Elleri hâlâ karnındaydı. Pantolonunun arkası biraz yukarı kaymıştı, o aşağı kaydığından. Kapüşonlusu da kaymıştı biraz. Göbeğini açığa çıkarmıştı.

Kapı çaldı. Sonra yumruklandı. Gözlerini tuttu ses, tavandan, salonun kapısına yöneltti. Oradan geçecek, koridoru aşacak ve çalan kapıya ulaşacaktı.

Huysuzluk belirdi yüzünde. Kapıyı böyle çalan bir kişi tanıyordu. İsteksizce kalktı, yürüdü, açtı. Karşısında yağdan kafasına yapışmış uzun saçları, çıplak ayakları, deli bakışları, sürekli falsetto yapıyormuş gibi çıkan sesiyle alt komşusu, beklediği şekilde, dikiliyordu.

“Kısın bu müzik sesini. Yeter yani ya. Ben seni mi dinleyeceğim her akşam? Yani, yeter ama artık.” Ne garipti sesi. Sadık aynı sesi taklit etme dürtüsüne güçlükle karşı koyuyordu.

“Hangi müzik? Müzik yok. Bak.” İçeriye işaret etti.

“Ben inince başlıyorsun. Gelince de kapatıyorsun. Bilmiyor muyum ben?”

“Niye öyle yapayım?” Tipi ne kadar ilginç olsa da çabuk sıkıyordu alt komşu. Hep aynı teraneler. Başı kocamandı, içi bomboştı. İnsan kendi sesiyle düşünüyorsa, bu adam da bu sesle mi düşünüyordu? İçeride, yapayalnız yankılanıyordu zavallı fikir parıltıları.

“Yapıyorsun işte. Yalan mı söyleyeceğim? Yalancı mıyım ben? Yalancı mı diyorsun bana?” Tartışmaktan vazgeçti Sadık. Başını salladı. Derin bir nefes verdi, kapıyı kapattı.

Yola çıkacağım. Terk edeceğim buraları. Gezeceğim sürekli. Görmediğim şehir kalmayacak. Yanıma arkadaş da istemiyorum. Sadece ben. Bir başıma. Gözümü dikeceğim dağlara, vadilere, ovalara. Uzaktan izleyeceğim köylülerin gölgelerini. Tarlalarını dövecekler. Hayvanlarını otlatacaklar.

O gölgelerden de uzaklaşacağım. Kimsenin haberdar olmadığı bir şelale bulup, önünde kamp yapacağım. Işık gürültüsünden uzakta, yıldızları izleyeceğim. Öbür gün yakınımdaki bir şehre süreceğim. Oranın sinemasında film izleyip, yerel yemeğini yiyeceğim. Küçük bir pansiyonda, küçük bir oda tutacağım. Ardından tekrar yol.

“Arkadaşın mı var senin de çağırmayacaksın hiçbirini? Kim çıkar senle yola? Yol sıkmasa sen sıkarsın.”

Haklı olacağın tuttu bugün. Bilmiyorum sebebini ben de. Ürküyorlar belki benden. Anlarım. Ben huysuz görünümlü köpeklerdenimdir. O yüzden başımı okşamaya çekiniyorlardır. Dilimi çıkarıp, sırtmalıyım. Hatta biraz mırıldanmalıyım. O vakit koyarlar kemiği önüme. Uslu Çocuk olurum.

Bilgisayarın başına oturdu Sadık. Güzel bir fikri vardı. Selin’le paylaşmıştı. Şimdi birlikte, o güzel fikri gerçeğe dönüştürme çabasındaydılar. Herkesin gerçek ruh eşini bulacağı bir uygulama. İsmi belli değildi henüz. MatingSouls olabilirdi belki. Belki Türkçe fakat anlamını çoğu insanın bilmediği, kulağa hoş gelen bir kelime bulurlardı. Şimdilik “x” diyorlardı yazılımlarına.

Fikri güzel yapan, herkesin kişilik analizini yapan sorulardı. Kimin nasıl biri olduğunu bulacaklar ve ona en uygun adayı karşısına çıkaracaklardı. Sadık, aşkın matematiğini çözebileceğine inanıyordu. Çıkar, matematiksel bir eylemdi sonuçta. Aşk da evrimsel bir çıkardı.

“Tanımadığınız birisiyle baş başa kaldığınızda ne yaparsınız? 1) Muhabbet açarım 2) Ses çıkarmam 3) Etrafı izlerim.”

Aslında aynı şeyi öğrenmek isteyen birkaç farklı durum sorusu vardı. Hepsinin yanıtı derecelendirilmişti. Kullanıcının içe kapanık mı, dışa dönük mü olduğunu öğrenen sorular, neler yapmaktan hoşlandığını öğrenenler, onları nasıl yaptığını öğrenenler, yapmayı sevdiğini söylediği şeyleri gerçekten yapıp yapmadığını yoklayanlar...

İşin kendisine düşen kısmını günlere dağıtmıştı. Böylece tavanı izlemeye daha fazla vakit buluyordu.

Şahsı için küçük bir kod yazdı yeni bir pencerede

```
“static void Main(string[] args)
{
    string arananDeger;
    ArrayList insanlik = new ArrayList();
    insanlik.Add("");

    Console.Write("Ne aradınız : ");

    arananDeger = Console.ReadLine();

    if(insanlik.Contains(Arkadaş)==true)
    {
        Console.WriteLine("");
    }
    else
    {
        Console.WriteLine("Böyle bir şey mevcut değil.");
    }
}”
```

Kendimi bırakıyorum burada. Varlığımdan illallah ettim. Bir kapı açıp çıkasım var.

Kapısını açıp çıktı Sadık. Apartman koridorunda bir süre dikildi. Çatıdan yağmur sızıyor, korkuluklara ritimle çarpıp sesini katlar boyunca yankılıyordu. Onu dinledi. Elleri cebinde dış kapıyı geçti. Genelde bir kafeye otururdu. Bu defa izbelere doğru yol aldı. İzbeleri iyi bilirdi. İzbelere de onu. Canı daraldıkça ıssız sokaklara vuruyordu. Gerçi bir keresinde köpekler kovalayınca uzun zaman ara vermişti oralara inmeye. Sonra, tavanı izleyerek geçirdiği bir gün o köpeklerin kendisine aslında çok yakın olduğunu keşfetti. Terk edilmiş öfkeli.

Belediye uyutacak bizi. İpi bağlayacak boynumuza, bindirecek minibüse. Kaşlarımızı kaldırıp, hep bir ağızdan o iniltiyi çıkaracağız. Vahşi kurttum ya ben... Evcilleştirdiler. Sadık ettiler beni yarattıkları sisteme. Bir ucumdan yutuyor çarklar, öbür ucumdan yeni bir ben kusuyorum her gün.

Sefillikten, gelmemiş günleri özlemeye başladım. Sevişmeye birini çağırırsam? Eh, pek seçeneğim yok. Mekânlarda da dolaşamam. Özlem artık kesinlikle gelmez. Onu etkilemeyi istemiştim. Bir ilişki kurar, tensel teması tinsel seviyeye çıkarırım diye ummuştum. Tek istediği düpedüz iltifatlardı. Ben de bolca atıp tutabilen birisiydim. Son geldiğinde, hoşuna gidecek türde bir etkileycilik kurdum. Basit işti aslında. Odamdaki ampulü alkışla açılacak şekilde ayarlamıştım.

Uzunca katlandığım ve keyifli bir suratla katılım gösterdiğim muhabbetin ardından, icadımdan söz ettim. Odaya geçtik. Ellerimi çarptım ve ışığı yaktım. O da tıpkı benim az önce yaptığım gibi duruma katlanarak, keyifli bir surat takındı. Nasıl yaptığımı sordu. Yatağa oturdu. Ben ayakta anlattım. İkimiz de nereye yol aldığımızı kestiriyorduk bu noktada. İvır zıvırı kestik. İşe koyulduk. Gösterimin atladığım noktası burada ortaya çıktı. Sensörün ses eşiğini çok alçak ayarlamıştım. Yorganın altından gelen sesler, kısık alkışları taklit etmeye başladığında ışık da yanıp sönmeye başladı. Güldük. Işığın yanıp sönmeye hızı bizimle arttı. Ben son raddede kendimden geçmişken, Özlem'im titrediğini fark ettim. Fotosentetik epilepsisi vardı. Bir daha görüşmedik. Yine de aklımın bir köşesine koydum onu. Sensörü söktüm bahanesiyle arayıp, espri yapıp, çağırabilirdim belki.

Ne aptallıklar bunlar. Sürekli birisine ihtiyaç. Dokunsun diye bekliyor beyin. Başka bir sıcaklık, kendisinin ki dışında. Biliyorum senin derdini ey gri et! Kan hızlansın damarlarında, rengin pembe olsun istiyorsun. Yok öyle kolaycılık. Sen bana istediğimi ver, ben de sana vereyim. Doyum ver

bana. Yetmiyor hiçbir şey. Sen yapıyorsun bunları hep, biliyorum.

Telefonu çaldı.

“Efendim Selin.”

“Nasılsın? Şey için aradım. Birkaç soru daha hazırladım. Kullanıcının ve karşı tarafın beklentilerini almak için birbirlerinden.”

“If ‘beklenti’ eşittir ‘true’, return ‘libido’.”

“Nasıl?”

“Espri yaptım.”

“Anladım.” Kısa bir sessizlik

“Ben sana atacağım şimdi bunları. Algoritmalarını da yazdım. Sen koda çevirirsin.”

“Tabi.”

“Bir şey daha diyeceğim.” Tekrar sessizlik.

“Nasılsın?”

“İyiyim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Teşekkür ederim.” Veda etmeden önce küçük bir ıkınma sesi geldi. Bunlar, yutulan kelimelerdi. Sesleri ne idi acaba? Yalnızca Selin’in içi duydu. Beyinde doğdular, kalpte çarptılar, doğdukları yerde komaya girdiler. Köşeli duygulara aitti kelimeler, insanın her yanına batan türden. Birisinin gelip nefes üfleme lazımdı onlara. Nefes köşelere çarpıp, ses verecekti. Hayata döndürecekleri tekrar.

Eve döndü Sadık. Dönerken Ankara’ya bilet aldı. Yola çıkacağını söyleyip duruyordu ne zamandır, hazır hafta sonu gelmişken ilk şehrine uğramaya karar verdi. Bir iki don koydu sırt çantasına. Babasına selam verdi, çıktı.

Bu otobüsleri seviyorum. Geceleri daha güzel hissettiriyor üstelik. Bir şeyleri kaçırmış gibi gelmiyor insana. Buradaki herkesle kaderdaşım 3 saat boyunca. Sessizler de ne güzel. Diğer arabalardaki yolcuları izliyorum. Bizimle farklı yola saptığında uzun zamandır izleyip, arkadaş olduklarım, üzüliyorum. Ama hemen geri dönüyorum içeriye. Buradakilere bakıp, rahatlıyorum. Işıklı, kartondan polis arabalarının yanından geçerken garip hissediyorum. Terk edilmişler. Polisler nerede? İnsanlar nerede? Hep uzaklardalar. Her zaman. Hep.

Pencerenin dışı bana hep seni hatırlatıyor Başkası. Niye ki? Karanlık var orada. Akıp gidiyor altında bir şeyler. Üzerine ışık değmeyince göremiyorsun. Otobüsün farları, korkuluklara gölge düşürüyor.

Romantik bir benzetme geldi aklıma bak: sana benzetiyorum çünkü seni de böyle, göremeden, tadamadan kaçırdım. Karanlıkta akıp gittin. Işık vurmadı üzerine, seçemedim seni. Işık ne biliyor musun? Aşk. Nasıl? Romantik değil mi? Pek değil bence. Olmadı.

Telefonundaki yanıtsız kalmış mesajlarına baktı Sadık. Başını pencereye yasladı. Sarsıntıdan rahat edemedi. Dizlerinin üzerindeki çantasına koydu o zaman. Uyudu.

Ankara’ya ulaştığında gün doğuyordu. Otelde kalmak istemedi. Fazla parası yoktu. Asıl olayı yalnızlıktı gezmenin ya, nedense buraya gelmeyi gezmek sayamıyordu. Araba alması ve tek başına yola düşmesi gerekliydi aklından geçen türden seyahatler için. Hem yalnız olmanın tek başına olmak dışında yolları da vardı.

Kadir, Eryaman’da oturuyordu. Bir iş hanında her işe koşturan kişiydi. Mesleğinin gerçek bir adı yoktu. Maaşı en düşük olandandı. Mesaiyi bitirip gitmek isteyen yetkililer için evraklarda bir isim takılmıştı emeğine.

Çok konuşurdu. Yazar olmak istiyordu. Sadık ne zaman onunla muhabbet etse, edebiyat dünyası adına tembelliğine müteşekkir oluyordu. 12 saatlik koşturmadan sonra tembellik denemezdi belki yazmak istememesine. Ama her türlü angaryaya vakit ayırabiliyordu. Hiçbir saçmalığı kaçırmamak için yalnızca 5 saat uyuyordu.

Kitapların özetini okuyor, filmlerin fragmanlarını izliyordu. Yarışma programlarına bayılıyordu. Gece yarısından sonra, halı sahaya gitmediği günlerde, cinsel gücü artırıcı reklamlar oynayan türden

kanallara sarıyordu.

Onunla takılmanın kolay yanı, yağdırdığı cümleleri dinlemenin gerekmemesiydi. Dinlenmediğini anlamak bile susturmazdı. Yanındaki diğer kişi daima daha zeki olandı. Sadık onu bu sebeple seviyordu.

“Alo. Kadir. Nasılsın?”

“Oooo Sadık Bey. Arar mıydınız siz ya?” Gırtlğından çıkan kahkaha neredeyse her tümcenin bitişini işaret ederdi. Kelimeleri, yaşlı insanları andıran bir şekilde tonluyordu “İyiym kardeşim. Sen nasılsın?”

“İyi bende. Ankara’dayım.”

“Hadi ya? Hayırdır? Hangi rüzgâr attı?”

“Gezmeye geldim.”

“Vay anasını. Gezer miydin sen ya? Vaktin var tabi. Biz gezemiyoruz.” Güldü Sadık. Gülmesi gerekiyordu. İstedğini elde etmek, insanlara kendini sevdirmekten geçer. Onurlu olman pek mühim değil, işinin düştüğü kişilere onursuzluk yapmadığın sürece. Kafanın içinde küçük bir liste çıkaracaksın haysiyetli davranmak gerekenler için. Gerisini salla.

“Eee mühendis bey. Akşam görüşelim.”

“Tamam. Çıkınca ara beni.”

“Anlaşıldı kardeşim.” Otelde yer ayırmayacaktı Sadık. Akşam buluşuklarında elbet “nerede kalıyorsun” diye soracaktı Kadir. O da “bir otel bulacağım” diyecekti. Kadir kabul etmeyecek, evine davet edecekti. O naz yapacaktı. Sonra da “peki” deyip gidecekti.

Güvenpark’a oturmaya karar verdi. Hava güneşliydi. Simit, ayran alıp, önünden geçenlere kötü gözlerle bakabilirdi.

Ne diye geldim buraya? Çok pişmanım. Evde otursaydım keşke. Hiçbir şey değişmeseydi. Yıllar yılı tecrübelerim diyor ki, olumlu gelişme yoktur. Benim için. Bir obje olarak bana tanımlanmış bu durum. Zaten atacağım en küçük ileri adım, zamanın üzerimden geçişinin altında kalacak. Bir saniye önce daha sağlıklı, daha gençtim. Artık ölüme daha yakınım, ne kadar iyi olabilirim?

Hep babamdan geçmiş bu kafa bana. Başka bir kafa olsaydı yanımda onu örnek alırdım biraz da. Kafalar uzağa gitti benden. Haklılar gitmekte. Bana katlanmalarını bekliyorum. Kendi başıma sığdıramadığım beynime, başkalarının yüreğinde yer bakıyorum. Son zamanlarda bir çalışma yapıyorum bu konuda. Damla damla bölüp, akıtıyorum düşüncelerimi. Yakında tek cümle uçmayacak içimde. Gerçeklik sapanıyla avlıyorum hayallerimi. Ne görkemliydimiz uçarken! Artık daha az yük ediyorsunuz.

Sen. Başkası. Sen de düş artık göğümün üstünden.

Karanfil’deki kitapçıları gezdi Sadık. Olgunlar’a geçti sonra. Bağırış çağırış, tezgâhın önünü kapatmasını istemeyen, sürekli ne aradığını soran korsancılardan arasında rahat edemedi. Sinemaya gitti, filmlere baktı. Komik olduğunu düşündüğü bir korku filmine girdi.

Karnını kumpirle doyurdu. Oturdu. Bekledi ve nihayet telefonu çaldı. Arabayla geliyordu Kadir. Onu alacağı yere beklemeye gitti.

Arabaya bindiğinde Kadir’in ilk söylediği şey yorgun olduğu oldu. Ama işten yarın için izin almıştı. Ağzını yayararak, arkadaşı için izin günü kullanmanın erdemini anlattı.

Konuş bakalım Kadir. Madem evine çökeceğim bu gece, hakkındır, anlat. Gücüm yettiğince dinleyeceğim.

“Ya Sadık Bey. Biz böyle fedakâr insanız işte.” Gülüşün bu defa yorgun. “Arkadaşımız için izin günümüzü gözümüzü kırpmadan harcarız.”

Ne çıkacak bakalım altından?

“Eee kanka? Yazılım işleri devam mı?”

“Evet. İşe gidip geliyorum öyle. Senin nasıl?”

“Benim de nasıl olsun işte. Oraya koştur, buraya koştur.” Kahkahası gücünü topladı “Kadir insan

değil tabi.” Televizyondan, kötü komedi filmlerinden arakladığı replikleri kendisininmiş gibi kullanmayı ve taze bir tepki almayı umuyorsun daima Kadir.

“Sekülerleşen dünya yok ediyor bizi. İşçi kısmını. Ben beyaz yakalıyım. Öyle çok param yok. Tatilim yok. Ama her iş bende.” Bilmediğin kelimeleri, iki defa duyduğun yabancı sözcükleri doğru olduğunu sandığın yere sıkıştırıyorsun; üçgen deliğine kare yerleştirmeye çalışıyorsun sürekli Kadir. Seküler ne demek biliyor musun? Neyini yok ediyor senin? Yok olacak neyin var bir kere? Senin yakan beyaz değil.

“Dönerci açacağım ama kendime. Biliyorsun ben dönercide çalışıyordum önceden. Zor iş değil. Biraz biriktirdim. Gençken babam bana bir arazi almıştı, sermayeye katacağım onu da.” Başımı sallıyorum, bilmem görüyor musun. Daha fazla bir tepki vermeyeceğim şimdilik. İçim ölüyor çünkü. Ne kadar hiç olduğum geldi aklıma. Hep yalnızken gelirdi. Alınma bu dediğime.

“Açım kanka ya. Şu ilerde bir kokoreççi var, bir şeyler yiyelim.”

“Yiyelim.” Pek yiyesisim yok. Yine de sen nasıl istersen öyle olsun. Burada kral sensin.

Ankara’nın erken biten hayatının son ışıklarında, kokorecin son gramına denk geldiler. Kaldırımındaki taburelere oturdular. Kadir konuşmayı hiç kesmedi. Yerken dahi konuştu. Sadık, arkadaşının konuşmak için ağzını açmaya ihtiyaç duymamasını hayretle izledi. Görüşmeyeli kendisini geliştirmişti.

Tam ekmek bittiğinde bir tam daha söyledi. Usta, kalan tüm kokoreci ekmeğe boşalttı, müşterisine verdi, dükkânı toplamaya başladı. Geldiklerinde ona da laf atmıştı Kadir. Fakat adamın suratı asıktı. Ya kısa cevaplar veriyor ya da elini sallıyordu.

Kadir kimseye alınan bir adam değildi. Asla kimseden kendisini umursamadığı için vazgeçmezdi. Öyle yapsaydı yapayalnız kalırdı.

“Kanka eve gidelim şimdi. Yarın gezeriz.” Gülmeye başladı “Yarın kopartacağım seni! Sadık Bey Ankara gecelerinde kaybolacak!” Kahkaha atarak arabasına bindi. Arabasının olması şansı. Abisi yeni araba alacağı zaman satmak yerine bunu kardeşine devretmişti.

Eve girdiler. Harbiye Mahallesi’nde, eski bir apartmandaydı daire. Işığı çalışmayan giriş kattaydı. Telefonunu çıkardı Kadir. Flaşını tuttu, anahtarı sokup, kapıyı açtı. Dar bir koridora girdiler. Ayakkabılarını çıkarıp kenara koydular. Yıllanmış parkelerle bir olmuş halıyı çiğneyerek, kumaşı yırtılmış, yayları birer kambur gibi dikelmiş çekyatlara oturdular.

“Kanka sen burada bekle, üstümü değiştirip geliyorum ben.” Sadık nerede değiştirmeliydi üstünü?

Kumandaya uzanıp, televizyonu açtı

“Hayır ben sana öyle demedim. Hayır! Yok öyle bir şey! Nerenden uyduruyorsun ya!”

Pijama niyetine eski bir kazak giymişti Kadir. Altında da deterjan lekeli, lacivert bir eşofman vardı. Kumandayı alıp, diğer çekyata atladı.

“Vay! Gülşah çıkmış. Ne yapıyorlar? Aaaa, kazananı seçme aşamasına gelmişler.” Ne yapıyordu Sadık burada? Kodlarını bitirmemişti. Geleceği önünde, web tasarım şirketinde beş bin lira maaşlı, göbekli bir adam olarak belirmeye başlamıştı. Ayrıca uğraştığı diğer iş... Ona, doğru bir başlangıç planı dahi çizmemişti.

“Kanka kanka! Bak şu Gamze var ya tam orospu. Baksana lan! Şşş. Bak bak. Şunun bacaklara bak ya. Milleti azdırdığını bildiği için açıyor bu kadar.” Kahkaha cümlesini en sona sakladı yine “O yüzden en çok bunu seviyorum.” Sigara çıkardı. Hiç içmemişti buluştuklarından beri. Sigara içtiğini dahi unutmuştu Sadık. Taşlı çakmak bir türlü yanmadı. Denemekten eli acıyınca okkalı bir küfür savurdu Kadir. Ocaktan yakmak için mutfığa gitti. Güzel bir fikirle döndü

“Kanka, yarın karıya gidelim mi?” Ne zamandır kendini toplum tarafından reddedilmiş hissediyordu Sadık. Tekrar aralarında olduğu yanılmasını yaratmak için güzel bir fırsat olabilirdi.

“Tamam. Gidelim.”

“Bir yer buldum Ulus’ta. Apartman komple kadının. Hepsinde de kızlar oturuyor. Yani müthiş güzel değiller ama idare eder. Am buldun, kılsızını arama.” Sigarasından keyifle, derin bir nefes çekti “Ukraynalı, Rus, Suriyeli, İranlı falan da var. International kardeşim! Seni dünya lezzetlerini tatmaya götüreceğim.”

Saat ilerledikçe sohbet derinleşti. Tek taraflıydı gerçi. Misafir, kapanmış ışıkların altında,

televizyonun renklerine karışmış, sessizce yatıyordu. Ev sahibi durmadan anlatıyordu.

“Ne dedi annem bana biliyor musun? Bir it kadar olamadın dedi. Bana verdikleri bütün hayatım boyunca zeytin ekmek. Evde bir gün otursam Kadir Efendi oluyordum. Anasını satayım hiç yaşamayalım. Baba dedim, bana dükkân aç işleteyim. Yok. Arazi aldık ya sana dedi, işte bugün dediğim arazi var ya. Daha ne istiyorsun. Ben mi istedim araziyi dedim. Kavga ettik. Gittim evden. Arkadaşta kaldım. Hatırlıyor musun bir tane Mehmet vardı benim. Neyse, barıştık sonra, döndüm eve. Ama dedim ben ayrılacağım. Yok nereye gideceksin, ne yapacaksın, kal işte burada. Evli değilsin, niye ayrılacaksın...”

Üstünü değiştirmesi için yer göstermemesine, üzerine yatması için yastık bile vermemesine sövüyordu o sırada Sadık. Bir yandan Ankara’ya çalışıyordu içinden. Diğeri anlatmaya devam ederken uyuyakaldı.

Evindeydi. Yatağında. Ne zaman gündüz olduğunu dahi anımsamıyordu. Kapısı çalındı o sırada. Pijamalarıyla kalktı. Âdeti değildi yatak giysileriyle insan karşısına çıkmak.

Takım elbiseli, düzgün görümlü bir adamdı gelen. Elinde siyah bir deri çanta vardı. İçeri girip giremeyeceğini sordu. Şaşırdı Sadık. Üzerini giymediğine pişman oldu. Başını sallayıp, yabancıyı davet etti. O da mutfağı eliyle koymuş gibi buldu, çantasını masaya, kendini sandalyeye koyup, ev sahibini bekledi. Karşısına geçti Sadık, niçin geldiğini sordu.

“Bütün dünyaca bir anlaşmaya varıldı. Sonucunu size bildirmek için geldim.” Söylenenler uykulu kafatasından sekiyordu.

“Her yeri dolaştık. Her metreye adımımızı bastık. Herkese sorduk. Kırmızı bültenle aranan teröristlere dahi ulaştık.”

“Niçin? Neden anlatıyorsunuz ki bunları?”

“Tüm dünya birlik olarak sizin imhanıza karar verdi.” Kalakaldı Sadık. İmhasına karar verilmişti demek. Nasıl oluyordu bu? Öldürecekler miydi? Niçin öldürmek kelimesini kullanmadı?

“Kimse tarafından istenmediğiniz sonucuna ulaştık.” Demek öldürmek, idam etmek fiillerini bile layık görmüyorlardı kendisine.

“Neden? Gerekçeleri ne? Kime ne yaptım ki? Evimde yaşayıp gidiyorum. Yıllardır bir insana elimi sürmedim. Doğru düzgün konuşmadım.”

“Evet. Yokluğunuz hiçbir şey değiştirmeyecek.” Kibar da konuşuyordu adam aslında. Ne diye idam değil de, imha kelimesini kullanmıştı?

“Şöyle birkaç seçenek sunuyoruz size” Çantanın mekanik şifresini girdi. Butonlarını aşağı çekti ve çat sesiyle çanta açıldı.

“Birincisi, tek kurşunu bulunan tabancanın size teslimi ve kendinizi vurmanız; ikincisi, sizin için dilediğiniz yerde hazırlanacak ipe kendinizi asmanız; üçüncüsü, ölümüne dövülmeniz. Sonuncusu için gönüllüler bulmamız gerekecek fakat fazla vakit alacağını sanmıyorum. Malum herkes stres altında.” Bir de gülüyor. “Dördüncüsü, sizin için belirlediğimiz köprülerin birinden atlamanız. Beşincisi yakılmanız...”

“Ne oluyor anlamıyorum. Bir anda çıkıp geldiniz. Anlamsız şeyler söylüyorsunuz. Ailemle görüşmek istiyorum. Annemle, babamla konuşacağım.”

“Haberleri var.”

“Kanka hadi kalk. Yumurta yaptım yağda. Yiyelim de çıkalım.” Yerinden fırladı Sadık. Her yeri ağrıyordu. Gece birkaç kez düşmek üzereyken uyandığını hatırladı. Gerçekliğe döndüğü için çok mutluydu. Fakat kara bulutların cama akıttığı yağmur, ona kâbusundan parçalar taşıyordu.

Yiyip çıkmadık ama Kadir? P’si ve B’si kayıp tuş takımlı, kim bilir kaçınıcı el bilgisayarından düğün havası açtın, oynuyorsun. Yağmur var evet, çıkılmaz da ben bu müziği sevmiyorum. Düğün de yok. Niye çalışıyorsun şunu? Vazgeçtim hem. Çıkılır. Yağmurda da çıkılır. Karılarla caddede mi sevişeceğiz? Bize ne? Hem gelince boy abdesti alacaksın zaten. Duş alacaksın. Dert etme.

Belki ben yağmur pencerede sekerken kadının karşımda çıplak oturmasını istiyorum? Hiç izlemedim uzun uzun çıplak bir beden.

Ne lüzumsuz paragraflar sömürüyor kelimelerimi.

“Hadi kanka kalk!” Kolundan dürtükledi Sadık’ı, Kadir. Sadık’ın sessizliğine gözlerini kapayıp, kafasını sağa sola sallayarak yaptığı dansla karşılık verdi. Bu alınmamanın en kolay yoluydu. Reddedilmeyi geri savurmaktı. Alınıyordu elbette fakat dışarıdakilere sıkıntı yok izlenimi veriyordu. Hatta “hiç dert değil, kendi kendime de eğleniyorum zaten” diyordu.

Yalnız dans pek uzun sürmedi. Müziği kapattı Kadir, üstünü giyindi “Hadi gidek.” Dedi.

“Kanka sen kendini sevişmeye odaklamışsın gibi. Sanki amına koyayım fikri söylememi bekliyormuşsun.” Öyle Kadir. Ben kendimi bildim bileli kadınlara odaklıyım. Her yerde, gördüğüm her kadını şöyle bir süzerim. Bazıları çok çeker beni kendine. Bazıları geliştirdiğim ruh eşi bulma uygulaması için ilham verir.

Bakınca, Derya’nın çirkin olduğunu düşünsem de onun fiziği de başka. Hiç öylesini görmedim. Kısa boylu ama her şey bir şekilde olması gerektiği vaziyette. Böyle kötü bir insanım ben işte Kadir. Çok arkadaşlık etme benle, yoldan çıkarırım seni.

“Hı? Cevap versene lan? Oğlum evde otura otura konuşmayı mı unuttun? Bilgisayarlarla konuşa konuşa insanlarla konuşmayı unuttuğun amına koyayım.” Ne güzel gülüyorsun Kadir. Sürekli. Her noktada. Ben kurmayacağım cümleleri sana vereyim, al noktalarını, gül gül dur. Deli olursun o zaman gerçi. Arka arkaya çok nokta koyarsan kimse ne dediğini anlamaz. Ya herkes gibi iletişim kuracaksın ya da susacaksın.

“Ben de senin gibi düşünmeye dalıyorum bazen. Hani Müslümanız elhamdülillah da insan yine de merak ediyor. Haşa hani Allah’ı inkâr etmiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum. Beyin fırtınası yapıyorum kanka.” Bütün beyin hücrelerini o fırtınalarda kaybettin demek. Fırtınadan önce sığınak yapman lazım Kadir. Bilgiyle inşa edeceksin onu.

“Kanka bir döner yesek girmeden, kokar mıyız?” Komik olduğunu düşündüğü fikrini kahkahayla bildirdi “Sanki İngiltere Kraliçesini sikmeye gidiyoruz amına koyayım.” durdu sonra. Sessizliği düşündüğüne alametti. Uzun sürmedi.

“Neyse siktir et, çıkınca yeriz. Yazık karıya.” Arabasının yanından geçtiler.

“Kanka arabaya binmeyelim de. Şerefsizler izliyor gelenleri. Arabası olandan fazla alıyorlar. Metroyla gideriz. Biraz yürüyeceğiz ama sana da yarar he?” El şakaları yapmayı da seviyordu Kadir. Sevgisi içten değil, çaresizliktendi. İlgiyi böyle tutup, zorla kendine çekebiliyordu ancak.

Gittikleri yer şehir merkezinde sayılabilirdi. Legal değildi. Ama devlet gözlerini kapatmıştı. Hatta elini, kolunu da kaptırmıştı. Devamlı müşterileri arasında polisler, düşük kademe memurlar vardı. Para vermeden bedene dokunamayacağını ezberlemiş kayıplar da buradaydı.

60 küsur yıllık binanın koridorları uzun, karanlık, rutubet kokuluydu. Her dairenin her odasından sesler yükseliyordu. Her zaman genelev değildi bu bina. Bir zamanlar aileler yaşıyordu içinde. Onun yitik müdavimleri de bir zamanlar aileler içinde yaşıyordu.

Kolunda esmer, genç bir kadın vardı. Onunla girdiler bir daireye ve odaya. Kapıyı kapattılar. Apartman boşluğuna bakan pencere yağmurun ritmini dolduruyordu içeriye. Kadın yatağa yollandı. Üzerindeki bornozu çıkarttı, çınlıplak, bekledi. Karşısında dikildi Sadık. Ne yapacağını bilmez gibi baktı. Sonra çorabından kurtulmak için köşedeki koltuğa oturdu. Ara sıra başını kaldırıp kadının dolgun memelerine bakıyor sonra karanlık pencereye takılıyordu. Oradaki yansımada odayı seçmeye çalışıyordu.

Bomboş ardı her şeyin. İnsanın hevesi tükendiğinde aldığı tadın da anlamı kalmıyor. Ne yapıyorum burada, ne için? Ne olacak sevişsem ya da sevişmesem? Ne değişecek? Kaç dakika dağılacak aklım? Hiç dağılacak mı? Yok oluşa gidiyorum. Korkuyorum. Var olmanın ilgimi çekmemesinden daha çok korkuyorum.

Sonu belli olan her şey mahvolmaya mahkûm. Sonu belli olmayan hiçbir şey yok. Deliriyorum annemin dediği gibi. Çoktan delirdim hatta. Artık hayata dışarıdan bakıyorum. Dışarısının neresi olduğunu da bilmiyorum. Hiçlik. Ben onun parçasıyım. Hatta ondan daha fazla hiçim. Küçük felsefe dağarcığımdan bir fiil çıkarıp “hiçilip atıldım” diye tabir edeceğim kendimi.

Sevişmek için güzel bir sebep buldum!

“Ben sıfırım güzelim. Sen de sıfırsın. Beni içine aldığında fakat sıfırı kapsayacaksın. Hiçlik sana dâhil olacak ve böylece sen, bir şey olacaksın!”

Aksanlı İngilizcesiyle, Türkçe bilmediğini söyledi kadın. Sadık kakhaha attı. Yerinden kalkıp, kendini yatağa bıraktı. Kadın üzerine çıktı. Güzelce kurulup, yüzünü Sadık’ın yüzüne yaklaştırdı. Gözünün içine baktı.

Kadının ilgisine şaşırdı Sadık. Belki de hepsinin bu işi nefretle yaptığını düşünerek yanılıyordu. Belki de kadın hoşlanmıştı ondan. Göbekli, kokulu adamların arasında, nispeten düzgün sıfatıyla kadının işinden zevk alabilmesine vesile olmuştu.

İyimser düşünceler diye kızdı kendine. Kadın işini cidden seviyor olabilirdi. İnsanın temel dürtüsüne seslenen bir tek o değildi. Herkes, her gün vitrindeydi. Üremek için pazarlamak, pazar değerini yoklamak için reklam yapmak. Herkes gibi o da müşterisinin olmasından memnundu belki.

Uzak bir ihtimalle, belki de nimfomanyaktı.

Kadının, yüzünü yalamaya başlamasıyla bir kez daha şaşırdı. İlk defa böylesiyle karşılaşılıyordu. Zevk alıyor olması, şaşkınlığını katladı.

Yan daireden gelen “Yavaş ol be! Ay yavaş! İt gibi sikişiyon!” bağırısının üzerine, Kadir’in zevk dolu inlemesi duyuldu. Kendini kakhaha atmaktan alamadı Sadık. O gözyaşları içinde gülerken, üzerindeki kadın ne olduğunu anlamaya çalışılıyordu. Sonra o da güldü, öpmeye başladı. Belki de Sadık’ı çekici yapan gülmesiydi. Anlamı bilinmeyen gülüşler, gülmek için keşfedilmemiş sebeplerin olduğuna delaletti kim bilir.

Gözlerim kapalı. Seni dâhil etmek istiyorum buraya. Bu yabancı kadını çıkarıp, seni eklemek istiyorum Başkası. Kalma öyle ötelerde. Gel. Ne var orada, ben de vereceğim. Oranın mavisi maviyse benimki daha mavi. Oranın yeşili yeşilse, sen bir de benimkini gör. Sebebi yok bu mesafenin. Ben de kötüyüm artık.

Bana ne dediğini hatırlıyorum; seni istediğimi öğrendikten ve istemediğini söyledikten sonra. Aradan zaman geçince. Benim iyi olduğumu kabul etmiştin. Kaliteli bir adaydım. Zararsız, sevimli, iş görür.

“Sen daha çok ıspanak gibisin: faydalı ama lezzetsiz... Yani, kişiye göre. Ben patates kızartması seviyorum. Zararlı, evet, ama çok lezzetli.” Patates kızartması olmaya niyetlenen ıspanak neye benzer? Diyeyim: iyi değilim. Sorsana nasıl olduğumu? Kötüyüm ben. Siz böyle yaptınız beni.

Başkası... Seni ve kim olduğunu düşünüyorum. Orosusun sen. Üzülme ama. Herkes senin sattığının peşinde. Gururları bunu istediklerini kabul edemiyor yalnızca. Hormonlarının taktığı tasmayı sindiremiyorlar. Onlara nazaran sen çok ulusun. Nasıl anıldığını aşmışsın bir kere. Gerçi, seninle beraber olurken para vermedikleri için onlar da orospu demiyor sana. Karşılıklı etiket alışverişi yapıyorsunuz. Sen övüneceğin insanlarla yatıp koleksiyon yapıyorsun, onlar orospu sikmediklerini düşünüp rahatlıyorlar.

İyilerle dost olup, kötülerini yatağına alıyorsun. Güzel bir “kişilerin” var. Yatak ucuna koy, her gelen görsün. “Vay be, kimlerle yatmışsın! Kimlerle dost olmuşsun! İnsan ilişkilerin çok iyi! Önemli birisin sen!”

Kadının yerine Başkasını dâhil etmeye çalışırken, kendisinin yerine bir adamı koyarak yerinden fırladı Sadık. Başkası ve yabancı bir adam. Bu senaryonun gerçek olduğunu biliyordu. Onu beklemiyordu Başkası. O hep birileriyleydi. Kendini engellememesi gerektiğinde karar kıldı, kadını kaldırdı, duvara yasladı ve ödediği paranın hakkını aldı.

“Kanka gel bak şurada bir dönerci var. Ona girek.” Meydanın karşısına geçtiler. “Ben işimi gördüğümde hep buraya geliyorum. Çok fena yapıyor adam.” PVC kapıyı açtıkları gibi burunlarına baharatlı et kokusu hücum etti

“Selamun Aleyküm usta!” Gülümseyerek karşılık verdi usta. Kadir’i hatırlamadığı apaçık belliyken, onun hayat hakkındaki sorularına sabırla yanıt verdi. Neler yapıyordu, nasıl gidiyordu...

“Et alamıyoruz ki!” diye bağırarak arkadan iriyarı bir çalışan çıktı

“Amina koydular hayvancılığın, ekonominin, her şeyin!” Arkadaşının laflayacak birisini bulmasına sevinen Sadık, ekmeğini ve ayranını alıp kenara oturdu. Kadir kendine bir Kadir bulmuştu. Öte yandan Sadık’ların sayısı azdı.

Sonraki gün buradan ayrılacak olmasına çok seviniyordu. Giderken Kadir’e de ilerisi için davette bulundu. Arkadaşı ona, veda zamanı geldiğinde kolay olan içtenlikle elvedasını sundu.

Eve döndüğünde alt komşusunu kapının önünde buldu. İçeriye dinliyordu. Gelmekte olan ev sahibini görünce bağırmağa başladı

“Yeter artık ya! Ben seni dinlemek zorunda mıyım? Kapat artık şu müziği!”

“Beyefendi, eve yeni geliyorum. İki-üç gündür burada yoktum. Ne müziği Allah aşkına?”

“Açık bırakıp gidiyorsun demek! Amacın beni rahatsız etmek, belli.” Yoldan döndüğünde gergin olurdu Sadık. Kökleri yuvasına bağlıydı, uzaklaştıkça geriliyordu. Deli komşusuyla uğraşmak istemiyordu. Kapısını kapatmadan evvel deli oldu

“Bak âdem, ben hikmetli birisiyim tamam mı? Uğraşma benimle. Sırlı işler açarım başına.” Adamın irkilmiş bakışlarına gülerek, huzurlu evine selam verdi. Pijamalarını giydi. Salondaki yerine yayıldı.

Nasılsın baba? Hiç kıpırdamamışsın yerinden. Kıpırdasan korkardım gerçi, artık bir koltuk olduğundan ötürü.

“Yalnız başıma bırakıp gittin beni.”

Eee? Neyi var yalnızlığın?

“Olur mu öyle şey? İnsan yalnız başına delirir.”

Hadi oradan! İnsan yalnız delirmez. Hiç de bir kere. Toplum içinde tutsaktır insan, yalnızlık özgürleştirir. Özgürlüğün de bedeli var biraz tabi. Kendi kendine konuşuyorsun mesela. Önceleri garipsiyorsun. Sonra alışıyorsun. Televizyonun karşısında uyumaya başlıyorsun. İnsanlarla yegâne iletişimin bu kalıyor zira. İşin özü, yalnızlık insanı delirtmiyor, deliliğe ait tavırları hayatın rutinine katıyor. Kendi kendine konuşmalarını toplum içine taşıyorsun zamanla. Türdaşlarınla çevrili olmak, yalnızlığını almıyor üzerinden nihayetinde.

Üstelik bu vaziyetin çok ayrı bir güzelliği var: düşün dünyasında yeni ufuklar! Çektiğin acıya değişiyor.

“Yetmedi mi bunca vakit?”

Yalnızlığın sancısı yeni düşlere gebeliğinden. Onu öyle bırakamam o yüzden. Doğum yapmak üzere olan bir kadını tek başına bırakıp gitmek olur mu? Ben hep buradayım.

Sonra keyifle kalktı yerinden. Aklına bir fikir gelmişti. Komşusu tekrar gelecekti. Hikmetli olduğunu kanıtlayacaktı ona. Bir sonraki defa kapısını çaldığında, zilden, paspasın altında yerleştirdiği metal plakaya uzanan bir kablo ile çarpacaktı onu. Çıplak ayaklarından saçlarının uçlarına dek elektriği hissedecekti.

Selin aradı akşamüzeri. Dışarıda buluşup, uygulamaları hakkında fikir alışverişi yapmayı teklif etti. Sadık, Selin’in kendisinden hoşlandığını düşünüyordu ve bu konudaki yorumu, pazar değerini artırdığı yönündeydi. Onun ilgisini gören diğer kadınlar için daha çekici bir hale geliyordu.

Teklifi kabul etti. “Sınırlı sayıdaki Sadık’ı sakın kaçırmayın!” diye bağırdı ve buluşma noktasına doğru yola koyuldu.

Selin kafeye çoktan varmış, onu bekliyordu. Gerginliği gözle görülür seviyedeydi. Sadık’ı görüp gülümsediğinde, dudaklarının garip şekle girmesinin sebebi de buydu.

“Nasılsın?”

“İyi. Sen?”

“Ben de iyiyim. Algoritma için önerilerim var.”

“Evet. Tamam. Bir şey içtin mi? Ne kadar oldu geleli? Çok beklemedin umarım?”

“Yok, yok. Yeni geldim.” Burnunun kızarıklığı gitmişti çoktan. O kadar da yeni gelmemişti. Bembeyaz teni üzerinde uzun burnu soğuktan kızardığı zaman Sadık’ın hoşuna gidiyordu.

En başta bazı yeni sorular ve kişilik çözümlemeleri üzerine kafa yordular. Fakat Sadık uygulama

hakkında konuşmak istemiyordu, keza Selin de. Birbirlerine günlerini nasıl geçirdiklerini sordular. Filmlerden, müziklerden bahsettiler. İkisi de gayet memnundu hallerinden. Sadık, üzerinde çalıştığı küçük projesi üzerinden, keyifle tekrar başa döndü:

“Bizim projemizle ilgili bir detay. Kimseye söyleme ama. Belki kullanıcılar dahi bilmeyecek.”

“Anlaştık.”

“Sosyal medya uygulamalarının verilerine ulaşma yolları arıyorum bir süredir.” Kaşlarını çatarak “neden” sorusunu sordu Selin

“İnsanların beğenisine göre onları tanıyabiliyorlarsa, aynı şekilde birbirlerine en uygun insanları da bulabiliriz.”

“Sosyal medya da aynısını yapmıyor mu? Nasıl ulaşabilirsin ki zaten verilere? Çok büyük şirketler. İmkânsız gibi bir şey değil mi?”

“Verileri elde etmek güç, evet. İki seçenek var. İlki, uygulama izni istemek. Verilmezse de kullanılabilir olacak uygulama. Tabi işlevsel olması için izin vermelerini tavsiye edeceğiz. İkinci yol, sosyal medya siteleriyle iletişim kurmak. Nasıl olur bilmiyorum ama veri sattıklarını biliyorum. Hem onlar tam anlamıyla dediğim şekilde işlemiyorlar.” Gülümsedi Selin

“Hayırlısı.” Uzun bir süre hayallerinden bahsettiler. İşlerinden bir daha söz açmadılar. Eve döndüğünde doygun hissediyordu Sadık. Sebebi anlamsızdı. Selin onu anlamıyordu. Hayat ikisine de farklı hisler vermişti. Yaşamak için mücadele etmiyordu mesela o. Öte yandan, kendisi için her gün bir mücadeleydi. Şu halde Selin’e yaklaşmak anlamsızdı.

Sadık’ı anlayan bir Başkası vardı. Onun gözünün dibinde, beyindeki düşünceler apaçıktı. Mücadeleden yorgun insanların gözü hep aynı bakıyordu. Ona gitmeye karar verdi. Ne çıkardı sanki? İnsan anlaşıldığını bilmek istiyordu bazen.

Aradı. Müsaitti. Çok şaşırdı. Evde bir süre dolaştı şaşkınlığı üzerinden atmak için. Şansı vardı demek.

Yanında birileri de yoktu üstelik. Derya’nın olmamasına özellikle sevindi Sadık. İkisi bir araya geldiğinde çekilmez oluyorlardı. Entelektüalizm pezevenklerinin, kültürü orospu etmesine katlanamıyordu. Ne Fransızlar ne de İngilizler biliyordu doğruyu. Varoluş, yazmaya degecek şey değildi. Aslında, kendiliğinden başlayan bir eylem olmasa, lüzumsuzluğu da apaçık olurdu. Varlık olmamalıydı. Oturup bunun üzerine yazan herkes ahmaktı.

Kapıyı açtı Hayat

“Nasılsın?”

“İyiym Hayat. Sen nasılsın?”

“İyi ben de. Geçsene içeri.” Senin gülümsemeni seviyorum. Yüzünün yorgunluğu, gülmeyi hak ettiğini söylüyor. Bazı insanlar hiç hak etmeden gülüp duruyorlar.

“Ben de film izliyordum tam.”

“Öyle mi? Ne izliyorsun?”

“Isao Takahata. Çok acayip bir adam.” Öyledir. Kim ise artık. Eminim çok iyidir.

“Eee neler yapıyorsun bakalım?”

“Hiç.” Kariya gittim geçen “Ankara’ya gittim geçen.”

“Hayırdır. Çay içer misin bu arada?”

“Hayır.” Hayır derken, hayırlı işi kastetmiyorum. “Hayır yani. Hayır olan hayır değil. Evetin karşıtı olan hayır.” Tıslayarak gülüyorsun, dişlerine bastırdığın dilinle.

“Peki.”

Nesini seviyorsun bu kadar çayın? Su gibisi yok. Gülümsüyorsun. Senin için neler düşündüm ben? Özür dilerim Hayat. Niye böyle oldum bilmiyorum. En başında yolları görseydim, seçimimi de ona göre yapardım. Ama hep rastgele attım adımımı. Rastgele bir adam oldum. Ne dışım bir ne içim. İçim bile kendi içinde çelişiyor. Seni de sevmiyorum mesela. Ama herkese olduğumdan daha sığağım.

“Dur müzik açalım.”

“Daha mutlu olamam.”

“Onu mu açayım?”

“Hayır. Müzik açacaksın diye söyledim.” Ama bağlantılı olarak tabi. O da müzik ya hani.

Çok uzun bir sohbete daldılar. Hayat ona kötü hissedip hissetmediğini sorduğunda, nasıl olduğunu öğrenmekteki ısrarı ve iyi olduğunu varsaymayışına müteşekkir oldu Sadık. İyi değildi. Tanıdığı herkes yükünü ona bırakıp, rahat rahat ilerlemişti.

Küçük bir yaratık olmak zoruna gidiyordu. Bazen küçüklüğüne bırakıyordu kendini; yatağında, kanepesinde, halısının üzerinde, en küçük formuna dönüyordu. Karnına aniden, derin ağrılar saplanıyordu, birisi içini açıyormuşçasına. Ne bulacaklardı içinde?

Gitmek istemiyordu Hayat’ın yanından. Çünkü Sadık gibi insanlar ancak fiziksel varlıklarıyla fark edilirdi. Yokluğu fark edilseydi büyük insan demektir. Ama değildi. Buradan gittiğinde unutulacaktı.

Muhabbetlerinin ileri safhasında daha da pişmanlık yüklendi Sadık. Kendisini böyle anlayan birisi için neler söylemişti. Bu yükü de kendisi atmıştı sırtına. Taşıyacak mecali yoktu. Bırakmalıydı birazını. Yüreği zorlandı, terleri gözlerinden aktı. Başını kaldırdı. Şaşkın bakışlarla baktı.

“Özür dilerim Hayat! Özür dilerim. Neler söyledim senin için! Biliyor musun? Yüzüne söyleyemem. Özür dilerim. Ben yalnızca küçük değilim, alçağım da.” Onurun rakımı bana olan uzaklığıyla ölçülmeli.

Fırladı Sadık. Evine koşmaya başladı. Caddeye saptı. Bir araba onun yoluna saptı. Sadık asfaltın üzerine uzandı. Başındaki ağırlık yok olmuştu artık. Kafatasında açılan çatlak, basıncı dışarı akıtmıştı. Tam o sırada, alt komşusu zilini çalmış ve Sadık’ın hikmetinden sual olunmayacağına karar vermişti. Bugün şanslı olduğunu düşünüyordu. Onun şansı, bilincinin son saniyesinde hissettiği kuş pisliği türündendi.